

Arrest

nr. 168 651 van 28 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart op 22 januari 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 26 januari 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Een raadpleging van de visa-databank leert dat de verzoeker reisde met een visum, verstrekt door Zwitserland en geldig tot 5 februari 2016.

De verzoeker wordt op 12 februari 2016 en 17 maart 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 29 maart 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een verzoek tot overname aan de Zwitserse overheden.

Op 31 maart 2016 stemmen de Zwitserse overheden in met de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 12.2 van de Dublin III-verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 26quater, zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 26.01.2016 asiel in België. Wat zijn reis- en identiteitsdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn taskara, zijn service paspoort, zijn ID-kaart van zijn werk, E-vliegtickets en zijn paspoort voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene een visum aanvraag bij de Zwitserse consulaire diensten in Islamabad (Pakistan) en dat het visum werd verstrekt op 22.12.2015, geldig tot 05.02.2016.

Op basis van dit visum werd op 29.03.2016 een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de Zwitserse instanties, die op 31.03.2016 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd een eerste keer gehoord op 12.02.2016 en kreeg een bijkomend verhoor op 17.03.2016. De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan op 16.01.2016 verliet om met het vliegtuig naar Dubai te reizen en daar tot 17.01.2016 te verblijven. De betrokkene verklaarde van daaruit met het vliegtuig naar Zwitserland te zijn gevlogen om er tot 21.01.2016 te verblijven. De betrokkene gaf aan met een bus via Frankrijk naar België te zijn doorgereisd om er op 22.01.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 26.01.2016 een asielaanvraag in.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij gewoon een land gekozen heeft. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Zwitserland, omdat hij schrik heeft dat als hij naar daar terugkeert Zwitserland hem opnieuw naar Afghanistan zal sturen. De betrokkene verklaarde evenwel dat hij niet slecht behandeld werd in Zwitserland.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van persoonlijke ervaringen, situaties of omstandigheden die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde niet slecht te zijn behandeld tijdens zijn verblijf in Zwitserland, maar uitte de vrees in geval van terugkeer naar Zwitserland te worden teruggestuurd naar Afghanistan.

Wat zijn vrees inzake een mogelijke repatriëring van Zwitserland naar Afghanistan betreft, wensen we er op te wijzen dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zwitserland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De Zwitserse instanties stemden in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Zwitserse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Zwitserse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Verder kent Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties voor

beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. De betrokkene kan na overdracht in Zwitserland een asielaanvraag indienen indien hij dat wenst.

In een recente update van het rapport over Zwitserland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Seraina Nufer, Sarah Frehner, Adriana Romer, Marie Khammas and Constantin Hruschka, "Asylum Information Database – Country Report Switzerland", up-to-date tot 16.10.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublinverordening" aan Zwitserland worden overgedragen, zonder problemen toegang hebben tot de asielpprocedure ("No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed", pagina 30).

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken verder op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorg en bijstand zal kunnen krijgen.

De Zwitserse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zwitserse autoriteiten (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het urgente karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass, 12 mei 1952, Pas. 1932, I,166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

2.

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd- (Zie o.a. EHRM, Y, v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v, VK, 7 juli 1989)

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

"Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest."

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011:

"293. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materializes, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires (...) independent and rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (...)"

Zie eveneens EHRM, *Riad en Idiab v. België*, 24 april 2008:

"96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim."

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens.

a. Nopens de toegang tot rechtsbijstand

Vooreerst hebben asielzoekers in Zwitserland gedurende de asielprocedure geen toegang tot effectieve en daadwerkelijke rechtsbijstand.

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport Asylum Information Database Country Report: Switzerland, -oktober 2015, p. 24: (eigen onderlijning)

"In the past, restrictive practices regarding free legal assistance have been observed in Switzerland, during the first instance procedure as well as during the appeal procedure. During the first instance procedure, generally no state-funded free legal assistance is granted. While the argument within the first instance procedure had often been the lacking necessity of legal representation, in the appeal procedure the dismissal has in general been justified with the lack of merit of an appeal. The merit test is carried out on the basis of the file only (no hearing). These observations were made before the abolition of the necessity test in the Asylum Act in February 2014. There is no recent report on how practices have changed since, but the observation concerning the appeal procedure may still be applicable.

In the regular and the airport procedure, independent legal advisory offices cover most of the legal assistance work in practice. On the one hand, there are national legal advisory offices that are situated near the reception and processing centres and on the other hand, there are cantonal legal advisory offices that take over the legal assistance after the transfer of applicants to a canton. These offices are mostly projects of NGOs and they are for the most part funded by donations. Most of the legal advisors have a university degree in law, but are not attorneys. Even if de facto they provide generally free legal assistance inasmuch as no advance payment is required, there is no legal right to state-funded legal assistance from these independent legal advisory offices and the latter cannot, in practice, offer professional legal assistance covering all the needs because their resources are limited. This contrasts with the assumption made by the Federal Administrative Court that the independent legal advisory offices could replace the granting of free administration of justice. There exist a certain number of private lawyers/ offices specialized in asylum and foreigners' law, but the costs are quite high (often an advance payment is required) and against the background of the restrictive practice of the SEM and the Court regarding free administration of justice, this constitutes an important obstacle for applicants.

Furthermore, access to legal assistance can be difficult for persons in detention, as their means to contact and find a legal representative within the short time limits for appeal (especially in case of inadmissibility decisions) are limited.

It seems not to be the amount of financial compensation itself that constitutes an obstacle for independent legal advisory offices or private lawyers to engage in the provision of legal assistance to asylum seekers. But it is rather the difficulty to get financial compensation at all that constitutes an obstacle - in combination with the limited resources for the independent legal advisory offices respectively in combination with the advance payment that private lawyers usually require (that many applicants cannot afford)"

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures (specifiek wanneer verzoeker het voorwerp zou uitmaken van een opsluitingsmaatregel) en de

ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures.

Aangezien verzoeker geen inkomsten heeft is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

Dat bovendien in de beroepsfase de kosteloze juridische bijstand ook een onzeker gegeven betreft nu de instantie die oordeelt over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand dezelfde is als deze die een uitspraak doet over de asielzaak ten gronde. Aangezien de beslissing over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand gemeten wordt aan de hand van de kans op het slagen van het beroep ten gronde, zal de asielzoeker ontmoedigd worden een aanvraag tot kosteloze juridische bijstand in te dienen aangezien een negatieve beslissing hieromtrent een negatieve impact kan hebben op de behandeling van zijn asielaanvraag in de beroepsfase.

Tenslotte is de toegang tot enerzijds juridische bijstand en anderzijds zelfs maar informatie (in de praktijk verstrekt door onafhankelijke NGO's) bijzonder afhankelijk van de toewijzing van de asielzoeker aan een bepaalde opvangstructuur.

Indien de asielzoeker namelijk wordt toegewezen aan een opvangstructuur in meer afgelegen gebieden is het voor de asielzoeker de facto onmogelijk om de noodzakelijke informatie te vergaren. Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, oktober 2015, blz. 42:

"One serious difficulty in Switzerland is the access to NGOs and legal advice for persons who are located in remote federal accommodations. In cases where there is no person on the ground to explain the decision and a possible appeal has to be filed within 5 working days, it can be very difficult for the asylum seeker to get support to understand the decision and also to write an appeal. First of all, the time limit is very short. Secondly, a ticket for transportation to a legal advisory office must be organized and finally, some legal advisory offices are only open one day per week. So the people located in the countryside face dear disadvantages especially regarding the access to legal advice and therefore also access to some information and support"

Dat het AIDA-Rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zander meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Zwitserse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

b. Structurele tekortkomingen in de asielprocedure

Bovendien blijkt de asielprocedure in Zwitserland eveneens structurele tekortkomingen te vertonen, specifiek wat betreft de duur, de aanwezigheid van-neutrale tolken tijdens de procedure en de rechtsmacht van het orgaan dat het beroep tegen de asielbeslissing behandelt.

b.1. Nopens de duur van de procedure

Ondanks de Zwitserse wetgeving termijnen voorziet binnen dewelke de asielaanvraag dient te worden behandeld worden deze stelselmatig overschreden en bedraagt de duur van een asielprocedure aanzienlijk langer dan wettelijk voorzien.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, oktober 2015, blz. 18 (eigen onderlijning):

"The Asylum Act sets time limits for making a decision on the asylum application at first instance, in the case of in admissibility decisions, the decision should be made within 5 working days of the submission of the application, or within of most 5 working days of the moment when the concerned Dublin state has accepted the transfer request. In all the other cases, decisions should be made within 10 working days of the submission of the application. However, the procedural deadlines set in Swiss law are only directory provisions and have no compelling character. Within the airport procedure, decisions must be

issued within 20 days of the submission of the application. Otherwise, the SEM allocates the applicant to a canton.

in practice, the length of the asylum procedure diverges significantly from what is foreseen by law in 2014, the average length of the asylum procedure from the registration of the application to the final decision of the first instance was 400 days. According to the SEM, the increase of the average length of the first instance procedure compared to 2013 (258 days) is attributable to the efforts to reduce the number of asylum applications that have been pending for a long time. In 2014, about 47% of all the decisions could be taken within 6 months after registration of the application.

On 31 December 2014, 9,543 cases (out of a total of 16,767 pending cases) had been pending for more than 6 months since the application had been filed. On 31 August 2015, 19,207 cases were pending at first instance, 2,121 at the appeal stage.

Because of an increase of asylum applications in 2008 and the general overburdening of the SEM due to the lack of staff, the latter had to set priorities in the examining of applications (see section on Fast-Track Processing).

Another problem implicating a prolongation of the first instance procedure consists in the lack of available interpreters. Problematic are especially languages that are quite rare or used very often, as for example Tigrinya, and the partially efforts by the SEM to remedy the staff shortage lately criticized by the Federal Administrative Court"

b.2. Nopens het gebrek aan (neutrale) tolken tijdens de procedure

Bovendien worden asielzoekers bij de interviews voorzien tijdens de asielprocedure bijgestaan door tolken waarvan de neutraliteit noch de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd.

Zie hieromtrent o.m, AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Switzerland, oktober 2015, blz. 21 (eigen onderlijning):

"The representatives of charitable organizations also point out that several interpreters are not impartial sometimes even have close ties to the regime in the country of origin, or that they are not professional (imprecise, no literal translation but a summary, lacking linguistic competence). Problems have also been identified in relation to the difference in accent or dialect between the interpreter and the applicant especially in cases where the applicants mother tongue was Tibetan, Kurdish or Syria or Dari. Furthermore, they have pointed out the use of interpreters in other languages than the applicants' mother tongue (languages less mastered by the applicants concerned) as a consequence of the lack of interpreters. This has especially been observed in languages (such as Tigrinya, Syrian Kurdish) that are often required because they are spoken by important communities of applicants."

b.3. Nopens het gebrek aan een beroepsorgaan met volle rechtsmacht

Tegen de beslissing bekomen in de asielprocedure is conform de Zwitserse wetgeving een beroepsprocedure voorzien bij de Federale Administratieve Rechtbank (TAF). Deze rechtbank kan echter enkel nagaan of de bestreden beslissing Federale wetgeving schendt, en kan de correctheid van de beslissing zelf aldus niet nagaan. De voorziene beroepsprocedure is aldus geen effectief rechtsmiddel.

Zie hieromtrent o.m, AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Zwitserland, oktober 2015, blz. 22: (eigen onderlijning)

"Swiss law provides for an appeal mechanism in the regular asylum procedure. The first and last competent authority for examining an appeal against inadmissibility and substantive decisions of the SEM is the Federal Administrative Court (TAF). A further appeal to the Federal Supreme Court is not possible (except if it concerns an extradition request). The TAF can either deliberate on the merits of a case and issue a new, final decision or dismiss the decision and send the case back to the SEM for reassessment.

An appeal to the TAF can be made on two different grounds: the violation of federal law, including the abuse and exceeding of discretionary powers; and incorrect and incomplete determination of the legally

relevant circumstances, It is important to note in this respect that the TAF cannot fully verify asylum decisions of the SEM anymore, since the examination for appropriateness has been abolished in the new Asylum Act as of 1 February 2014. Appropriateness of a decision means situations in which the first instance authority has a certain margin of appreciation in which it can manoeuvre. Within this margin of appreciation, there can be decisions that are "inappropriate" but not illegal because they still fall within the margin of appreciation and they respect the purpose of the legal provision, but the discretionary power was used in an inappropriate way. Previously, the Court could examine whether or not a decision made by the SEM was appropriate. But since February 2014, the Court can examine the SEM's decisions in asylum only regarding the violation of federal law, including the abuse and exceeding (but not the inappropriate use) of discretionary powers or incorrect and incomplete determination of the legally relevant circumstances. Even if the Court can still verify the appropriateness of the enforcement of removal (as this part of the decision falls under the Foreign Nationals Act, as opposed to the decision on asylum, which falls under the Asylum Act and is therefore subject to the limitation of the Court's competence), it is questionable whether the legal remedy in asylum law is effective. The limitation of the Court's competence in asylum decisions seems problematic and unjustified in view of the highly ranking right to life, liberty and physical integrity that are at stake. Also, it can lead to incongruities between the areas of asylum and foreigners' law. In practice, the limitation of the Courts competence has proven to be extremely problematic especially in Dublin cases when it comes to the question whether or not Switzerland should apply the sovereignty clause for humanitarian reasons."

b.4. Betreffende de situatie na de afwijzing van de eerste asielaanvraag

Bovendien is de situatie van asielzoekers na afwijzing van de eerste asielaanvraag in Zwitserland ondermaats, zelfs indien een latere asielaanvraag in overweging wordt genomen. De kans bestaat aldus dat de eerste asielaanvraag van verzoeker wordt afgewezen waarna hij een nieuwe asielaanvraag indient die in overweging wordt genomen, maar hem toch alle verdere hulp wordt onzegd.

Zie hieromtrent AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, oktober 2015, blz. 53 (eigen onderlijning):

"[...]".

c. Inadequate opvangomstandigheden en overbevolking

Bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Zwitserland dient DVZ rekening te houden met de feitelijke omstandigheden. Uit Het AIDA rapport blijkt duidelijk dat de huidige opvangstructuur in Zwitserland niet is aangepast aan de instroom van asielzoekers.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, oktober 2015, blz. 55: (eigen onderlijning)

"While the Confederation is responsible for setting up and running the 5 reception and processing centres as well as their related "remote locations", cantons are in charge of their own reception centres. Asylum applications are lodged exclusively in the federal centres, where the first steps of the procedure take place.

(...)

The reality did not follow political assumptions and cantons have since then been out under great pressure as the number of asylum applications rose anew to around 22.000 annual applications in the years since 2011. As a result of the 2007 reduction of allocated means and the increasing number of asylum applicants several cantons had to open emergency structures to fill the lack of existing facilities. Rising numbers of arriving asylum seekers within short periods of time in 2014 and 2015 have presented a challenge to the cantons. For example in the Canton of Argovia in the summer of 2015, asylum seekers had to be temporarily accommodated in army tents.

While the Federal Supreme Court held that reception conditions in a civil protection shelter do not violate the human dignity of persons under emergency aid, the situation in such shelters seems largely unsatisfactory for asylum seekers who are still in a procedure. These cases stay marginal yet and mostly affect single men. In Geneva, in 2015 a protest committee has formed against accommodation of asylum seekers in underground bunkers."

Zie eveneens AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, oktober 2015, blz. 61:

"When reception and processing centres get crowded, the authorities may decide to open special shelters from the civil protection. Those emergency centres are not adapted for longer stay. The air is quite bad in there, while sanitary facilities are mostly insufficient for the amount of persons present in the centres. As a general remark, federal centres are often reported to be overcrowded, which can lead to a rise of tension among asylum seekers."

Bovendien zijn verschillende van deze (ondermaatse) opvangstructuren bijzonder afgelegen, wat uiteraard aanzienlijke praktische problemen oplevert i.v.m. het zoeken van juridische bijstand, contact met familie of zelfs maar het bekomen van algemene informatie i.v.m. de asielprocedure. Zie eveneens AtDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, oktober 2015, blz. 63:

"Asylum seekers are however frequently confronted with the remoteness of reception centres, which impedes them to meet with family members, acquaintances or even consult a legal representative if they do not dispose of financial resources."

Bovendien wordt door de Zwitserse autoriteiten bijzonder vrijgevig omgegaan met detentie van asielzoekers na de procedure. Zie Amnesty International Report 2015/2016, blz. 348: *"Administratie detention Civil society organizations and the UN Committee against Torture expressed concern about the excessive use of detention for irregular migrants in some cantons, particularly in relation to the return of asylum seekers to EU countries under the Dublin regulation. The Committee criticized Switzerland for permitting the detention for up to one year of asylum-seeking children aged between 15 and 18."*

d. Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Zwitserland wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM, in deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Zwitserland en houdt andere informatie achter. Het vertrouwensbeginsel dat Zwitserland gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Zwitserland in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn."

2.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt samen met de verweerder in de nota met opmerkingen vast dat de motieven die de bestreden akte onderbouwen, op eenvoudige wijze in die akte kunnen worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 51/5 van de van de Vreemdelingenwet en 12.2 van de Dublin III-verordening aangegeven dat Zwitserland de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat is. De bestreden akte bevat tevens een motivering in feite, er wordt op uitvoerige wijze toegelicht dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag aangezien de verzoeker door Zwitserland in het bezit werd gesteld van een visum. De gemachtigde licht tevens concreet toe waarom er in verzoekers geval geen reden is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-Verordening en daarenboven wordt ook concreet nagegaan of de overdracht aan Zwitserland voor de verzoeker een reëel risico vormt om te worden blootgesteld aan behandelingen die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde baseert zich hiertoe onder meer op hetzelfde 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, oktober 2015, up-to-date tot 16 oktober 2015' (hierna: het AIDA-rapport) waarop ook de verzoeker zijn grieven steunt.

Er dient te worden benadrukt dat de belangrijkste bestaansredenen van de uitdrukkelijk motiveringsplicht erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De motieven die in de thans bestreden akte figureren, beantwoorden op het eerste gezicht ruimschoots aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De verzoeker brengt tegen de bestreden akte concreet in dat de verweerder onvoldoende is nagegaan of de Dublinoverdracht naar Zwitserland voor de verzoeker een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM zodat hieromtrent onvoldoende werd gemotiveerd.

De verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar aantal uittreksels uit het voornoemde AIDA-rapport m.b.t. Zwitserland alsook naar een Amnesty International Report 2015/2016 en verwijt de gemachtigde geen grondig onderzoek gedaan te hebben naar de volgende thema's die hierin aangekaart worden: toegang tot rechtsbijstand, structurele tekortkomingen in de asielprocedure - met name de lange duur van de asielprocedure, het gebrek aan neutrale tolken, het gebrek aan een beroepsorgaan met volle rechtsmacht en het risico op het ontzeggen van iedere verdere hulp na de afwijzing van de eerste asielprocedure - en inadequate opvangomstandigheden en overbevolking.

Dienaangaande dient er evenwel op te worden gewezen dat de gemachtigde specifiek en aan de hand van objectieve en onafhankelijke informatie heeft gemotiveerd aangaande de situatie waarin de verzoeker, als Dublinterugkeerder naar Zwitserland, zich zal bevinden bij de overdracht aan Zwitserland. De gemachtigde heeft geen bijzondere motiveringsplicht aangaande de bovenvermelde gedetailleerde thema's. Hij dient enkel te motiveren waarom hij, gelet op de elementen die verzoekers zaak kenmerken, van oordeel is dat de Dublinoverdracht de toets van artikel 3 van het EVRM doorstaat. De

verzoeker had voorafgaand aan de bestreden beslissing niet gewezen op bepaalde tekortkomingen in de Zwitserse asielprocedure en nog minder had hij de problematieken aangekaart die hij thans meent af te leiden uit het AIDA-rapport. Van de gemachtigde kan niet verwacht worden dat hij ambtshalve in de bestreden beslissing alle gedetailleerde thema's bestrijkt die in het recentste AIDA-rapport m.b.t. Zwitserland kunnen gelezen worden.

De verzoeker toont met zijn betoog op het eerste gezicht niet aan dat de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen niet afdoende zijn in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3.2.2. De kernvraag die zich thans stelt is dan ook of de verzoeker, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken - met name een gezonde en hoog opgeleide Dublinterugkeerder van 23 jaar - bij een overdracht naar Zwitserland gelet op de in het verzoekschrift aangehaalde tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”*

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook structureel zijn en van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze Dublin-lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.2.1. Een eerste tekortkoming in de asielpcedure in Zwitserland is volgens de verzoeker gelegen in een gebrekkige toegang tot rechtsbijstand. In verwijzing naar het gestelde op p. 24 en 42 in het AIDA-rapport stelt de verzoeker dat in bepaalde procedures, specifiek wanneer hij het voorwerp zou uitmaken van een opsluitingsmaatregel, geen kosteloze juridische bijstand is gegarandeerd en dat er evenmin voldoende informatie wordt verstrekt met betrekking tot de verschillende procedures. De verzoeker stelt dat hij geen inkomen heeft, zodat het risico reëel is dat hij zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg. Ook in de beroepsfase zou de kosteloze juridische bijstand een onzeker gegeven zijn omdat de instantie die hierover oordeelt dezelfde is als deze die uitspraak doet over het asielverzoek ten gronde en omdat de toekenning van kosteloze juridische bijstand wordt afgemeten aan de kans op slagen van het beroep. De toegang tot juridische bijstand en informatie zou ook bijzonder afhankelijk zijn aan de opvangstructuur waaraan de asielzoeker wordt toegewezen, bij afgelegen opvangstructuren zou het de facto onmogelijk zijn om de nodige informatie te vergaren.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de door de verzoeker geciteerde passages uit het AIDA-rapport niet blijkt dat de verzoeker, als Dublinterugkeerder, tijdens de asielpcedure in Zwitserland totaal verstoken zal zijn van advies- of informatieverstrekking, temeer daar in het betrokken AIDA-rapport op p. 30 kan worden gelezen, *“No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed.”* Er dient tevens op te worden gewezen dat in het voormelde rapport op p. 24 voor wat betreft asielzoekers in het algemeen wordt vermeld *“The right to free administration of justice is enshrined in the Federal Constitution. In both the first instance procedure and in the appeal procedure,⁹² the right to free administration of justice can encompass proceedings free of charge and free legal representation. The first can be granted if the person does not have sufficient resources and the appeal does not appear prima facie without merit. In addition, if these criteria are met and the representation by a lawyer seems necessary in order to safeguard the rights of the person, a lawyer can be assigned to a party to the proceedings. The right to free administration of justice is specifically regulated in asylum law since February 2014. Contrary to the general provision in the Federal Act on Administrative Procedure, the legal representation is generally presumed to be necessary in the asylum procedure.”* Waar de verzoeker verwijst naar de daarop volgende paragrafen in het AIDA-rapport, dient er op te worden gewezen dat deze handelen over de praktijk in het verleden. Uit de overige passages blijkt dat de kosteloze rechtspleging in Zwitserland grondwettelijk verankerd is en dat zij het voeren van kosteloze procedures en kosteloze wettelijke vertegenwoordiging omvat. De kosteloze rechtspleging is bovendien sinds februari 2014 specifiek geregeld in de asielwet. De wettelijke vertegenwoordiging wordt vermoed noodzakelijk te zijn in de asielpcedures. Bovendien leveren in praktijk onafhankelijke

juridische advieskantoren eveneens kosteloze juridische bijstand. De verzoeker onderlijnt de zin waarin wordt aangegeven dat er geen door de Staat betaalde gratis juridische bijstand wordt toegekend maar gaat eraan voorbij dat die zin enkel betrekking heeft op die onafhankelijke juridische advieskantoren en dat in dezelfde zin wordt erkend dat die advieskantoren *de facto* algemeen kosteloze rechtsbijstand aanbieden. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen ten overstaan van de diensten van de verweerder dat hij universitair geschoold is en dat hij ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan een managementsfunctie uitoefende bij het ministerie van handel. De verzoeker reisde legaal met een visum naar Dubai en vervolgens naar Zwitserland, waar hij op hotel verbleef. Waar de verzoeker zich thans beperkt tot de loutere bewering dat hij geen inkomen heeft, kan hij niet overtuigen. Op grond van de gegevens van het administratief dossier kan immers aangenomen worden dat de verzoeker niet onvermogen is. Hoewel de verzoeker met de verwijzing naar bepaalde passages uit het AIDA-rapport hoegenaamd niet aantoonde dat er een structureel gebrek is in de kosteloze rechtsbijstand in Zwitserland voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in het bijzonder, kan dan ook bijkomend worden opgemerkt dat hij niet concreet aannemelijk maakt dat hij desgevallend niet zelf zou kunnen instaan voor de kosten van een advocaat.

Wat de informatieverstrekking betreft, wijst de Raad er op dat de beweringen van de verzoeker geen steun vinden in het AIDA-rapport. Op p. 41 van dit rapport wordt immers uitdrukkelijk gesteld: “*Is sufficient information provided to asylum seekers on the procedures, their rights and obligations in practice? Yes*”. Verder blijkt dat in de praktijk de informatie over de rechten en plichten van de asielzoeker in een informatiefolder aan het begin van de asielprocedures wordt overgemaakt. Deze folders zijn verkrijgbaar in verschillende talen. Gewoonlijk zal aan het begin van het interview aan de asielzoeker worden gevraagd of hij of zij deze folder ontvangen heeft en of hij of zij de inhoud ervan heeft begrepen. In het gros van de gevallen zullen de belangrijkste rechten en plichten worden herhaald aan het begin van het interview. Ook zijn er informatiefolders beschikbaar opgesteld door de ‘Swiss Refugee Council’ over de reguliere procedures en luchthavenprocedures. Asielzoekers kunnen eveneens informatie krijgen in de talrijke juridische advieskantoren. De ‘SEM’, de voor de asielaanvraag bevoegde instantie, moet de asielzoeker eveneens informeren omtrent de mogelijkheid tot gratis juridische bijstand. De verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden als zou er in Zwitserland sprake zijn van “*onvoldoende informatieverstrekking*”.

Uit het betoog van de verzoeker, die de in het verzoekschrift aangehaalde algemene informatie overigens op geen enkele wijze op zijn persoonlijke situatie of zijn persoonlijk profiel betreft, blijkt derhalve op het eerste gezicht niet dat hij als Dublinterugkeerder verstoken zal blijven van bijstand van een advocaat en informatieverstrekking bij de asielprocedure, zowel in eerste aanleg als in beroep. Uit het feit dat de SEM beslist over het toekennen van kosteloze rechtsbijstand, rekening houdend met de kans van slagen van het beroep, kan niet afgeleid worden dat het vaststaat dat de verzoeker - voor zover hij geen advocaat kan betalen - geen beroep kan doen op een *pro deo* advocaat. De tekortkomingen die er vroeger eventueel waren in het recht op kosteloze juridische bijstand, tonen bovendien hoe dan ook geen structureel probleem aan derwijze dat de minimumnormen inzake de asielprocedure systematisch niet zouden zijn gegarandeerd.

De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat er in Zwitserland fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand zouden zijn. De betrokken problematiek kan niet beschouwd worden als een risico op foltering of onmenselijke behandeling of straf in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen des te meer geldt voor een gezonde en hoog opgeleide jonge man van 23 jaar.

2.3.2.2.2. Een tweede tekortkoming zou gelegen zijn in de te lange duur van de asielprocedure, het gebrek aan neutrale tolken en het gebrek aan een beroepsorgaan met volle rechtsmacht. Ook hier verwijst de verzoeker naar een aantal passages van het AIDA-rapport.

Wat de tolken betreft, wijst de Raad er op dat de verzoeker blijkens zijn verklaringen Pashtou spreekt, en dat hij een Soennitische moslim is afkomstig uit Nangarhar doch reeds meer dan 16 jaar lang verblijvende te Kabul. De passage van het AIDA-rapport waarnaar de verzoeker verwijst, bevat geen enkele concrete indicatie dat er voor deze taal en deze bevolkingsgroep problemen zijn met betrekking tot de onafhankelijkheid of de professionaliteit van de tolken. De Raad wijst er op dat de verzoeker, bij zijn grief omtrent artikel 3 van het EVRM, dient aannemelijk te maken dat hijzelf het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering. Algemene informatie, zoals deze omtrent de tolken die asielzoekers bijstaan bij hun asielprocedure, kan enkel relevant zijn indien de verzoeker aantoonde dat hij behoort tot de specifieke groep van asielzoekers die deze problemen kennen. De verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

Wat de lange duur van de asielprocedure betreft, kan worden opgemerkt dat vele lidstaten bij de Dublin-III-Verordening momenteel kampen met een sterk verhoogd aantal verzoeken om internationale bescherming. In die context is het niet abnormaal dat asielprocedures langer aanslepen. Een langere asielprocedure is bovendien nog niet *ipso facto* gelijk te stellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, te meer daar de asielzoeker gedurende deze procedure in elk geval beschermd is tegen refoulement en dat hij ook recht heeft op opvang en bijstand. Nogmaals dient in dit kader te worden gewezen op het specifieke profiel van de verzoeker. Hij is met name een Dublinterugkeerder, waarbij de Zwitserse autoriteiten reeds uitdrukkelijk de overname hebben aanvaard, hij is universitair geschoold en heeft geen gezondheidsproblemen. Blijkens de informatie uit het AIDA-rapport hebben asielzoekers in Zwitserland na drie maand toegang tot de arbeidsmarkt. Er valt dan ook niet in te zien waarom een eventueel wat langere duur van de asielprocedure in Zwitserland, voor de verzoeker een behandeling zou zijn die strijdt met de menselijke waardigheid en artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast kan op grond van de informatie uit het AIDA-rapport niet worden vastgesteld dat er in Zwitserland onvoldoende garanties zijn op het vlak van het beroep tegen de in eerste aanleg genomen beslissingen inzake asiel. Immers kan de beroepsinstantie een nieuwe, definitieve beslissing nemen of de beslissing vernietigen en de zaak terugsturen naar het 'SEM' voor herbeoordeling: *"The TAF can either deliberate on the merits of a case and issue a new, final decision or dismiss the decision and send the case back to the SEM for reassessment. An appeal to the TAF can be made on two different grounds: the violation of federal law, including the abuse and exceeding of discretionary powers; and incorrect and incomplete determination of the legally relevant circumstances."* Wat er ook van zij, de Raad wijst er op dat uit het AIDA-rapport duidelijk blijkt dat de beroepsprocedure bij het TAF automatisch schorsend is. De gewijzigde bevoegdheid van het beroepsorgaan, de TAF, sinds 1 februari 2014, kan in weerwil van hetgeen de verzoeker voorhoudt geenszins als een structurele tekortkoming in de asielprocedure worden aangemerkt die voor de verzoeker, als Afghaanse Dublinterugkeerder, een reëel risico inhoudt dat de minimumnormen voor de behandeling van zijn asielaanvraag er niet zullen worden ontmoet. Ook deze kwestie kan derhalve niet beschouwd worden als een risico op foltering of onmenselijke behandeling of straf in de zin van artikel 3 EVRM.

2.3.2.2.3. Wat de beweerde gebreken in hulp na de afwijzing van de asielaanvraag betreft, dient te worden opgemerkt dat dit risico al te hypothetisch is. Tevens wijst de Raad er op dat de verplichtingen die rusten op de Belgische staat bij het onderzoeken van de bestaanbaarheid van de Dublinoverdracht naar een andere lidstaat (bij de Dublin-verordening) slechts inhoudt dat de goede praktijken tijdens de behandeling van de thans van belang zijnde asielaanvraag, dit is dus de eerste asielaanvraag, worden onderzocht. Aan de Belgische staat kan in de huidige stand van het geding dan ook niet worden gevraagd om zover te gaan in zijn beoordeling dat hij reeds op voorhand zou aannemen dat de eerste asielaanvraag door de lidstaat van bestemming zou worden afgewezen.

Bovendien blijkt uit de door de verzoeker geciteerde passage niet dat alle hulp wordt ontzegd, nu asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend noodhulp krijgen bestaande uit een minimaal kantonnale uitkering voor mensen die niet in staat zijn om in hun eigen onderhoud te voorzien.

2.3.2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat op het eerste gezicht geen structurele problemen in de Zwitserse asielprocedure zijn aangetoond die van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de verzoeker er bij zijn overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert te ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.2.5. De verzoeker maakt tot slot gewag van inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in Zwitserse asielcentra. Er zou sprake zijn van tijdelijke noodopvang bijvoorbeeld in leger tenten en de opvangstructuur zou niet aangepast zijn aan de instroom. In verwijzing naar een rapport van Amnesty International stelt de verzoeker tevens dat Zwitserland vrijgevig omgaat met detentie van asielzoekers na de procedure.

Echter blijkt uit het betrokken uittreksel uit het AIDA-rapport dat de Zwitserse autoriteiten geconfronteerd worden met een grote toestroom van asielzoekers, en naar best vermogen opvangstructuren voorzien die ze zelf als tijdelijk beschouwen, wat trouwens voor andere Europese landen inclusief België eveneens geldt. Het openen van tijdelijke shelters om tegemoet te komen aan een verhoogde instroom van asielzoekers, wijst net op een goede praktijk van de Zwitserse overheden. Zij blijven immers niet stilzitten en ondernemen de nodige acties om te voorzien in opvang voor asielzoekers. Voorts wordt er nogmaals op gewezen dat de verzoeker een jonge en gezonde alleenstaande man is. Dat de verzoeker

desgevallend enige tijd in een noodopvang zou moeten doorbrengen, kan naar oordeel van de Raad voor hem dan ook niet het niveau van hardheid bereiken die nodig is om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen.

Waar de verzoeker stelt dat Zwitserland vrijgevig is met detentie na de procedure, wijst de Raad er samen met de verweerder op dat de passage uit het rapport van Amnesty International *in casu* niet relevant is. Deze handelt immers over de vasthouding van illegale vreemdelingen in bepaalde kantons en niet over asielzoekers, die zoals de verzoeker, in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Zwitserland. Bovendien is een detentie niet *ipso facto* in strijd met artikel 3 EVRM. Ook deze kwestie kan derhalve niet beschouwd worden als een risico op foltering of onmenselijke behandeling of straf in de zin van artikel 3 EVRM.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker geen systeemfouten in de opvang van asielzoekers of in de asielpcedure in Zwitserland aannemelijk maakt.

2.3.2.2.6. Gelet op de informatie die thans voorligt en gelet op het profiel van de verzoeker, zijnde een gezonde alleenstaande en hoogopgeleide man van 23 jaar waarvan niet blijkt dat hij bijzondere noden heeft, dient de Raad *prima facie* tot de conclusie te komen dat er geen indicaties zijn dat de overdracht naar Zwitserland in strijd is met de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.3. Het enige middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE